

O cheque de Deus

Rosa Aneiros

-¿Sabes que detiveron a un rapaz en Estados Unidos porque tratou de cobrar un cheque asinado por Deus?

-...

-Así e todo... láialle. ¡Cobrar un cheque asinado por Deus!

-...

-Non, non, non, a min nunca se me ocorrería tal cousa. Un cheque asinado por Deus ¡aínda se fora polo Espírito Santo!

-...

-Non o tomes a mal. Dicíacho porque hai un banco que lle chaman así: Banco do Espírito Santo. Todo é cuestión das tres formas e un só deus verdadeiro: o cartiño. Amodo, amodo, vaia humor temos hoxe. Cá!

-...

-Aí douche a razón toda. ¿E ti que farías se che ven un cun cheque asinado por Deus?

-...

-¡Pois que Deus cho pague e non eu! Ah ah ah ah, esa si que é boa resposta. Antes non tiñas tan bo xenio. Ao principio si. Logo xa...

-...

-Non, non... ti ¡Que dúbida tes! Dáme moito gusto falar así contigo. Sobre todo cando andas con esa alegría vella e dis esas ideas que che saen así, coma quen non quere a cousa. ¡E tes unha graza doente!

-...

-A ti nunca che gustou moito oírmas pero eu tamén che teño ideas. ¡E ideas boas, non vaias pensar! Andabas sempre por aí, nunca para min mirabas... así mal mas podías escoitar. Pero agora, ¡ai agora! Agora pódoches contar as mil e unha que me escoitas con atención como quen escoita ao cura na misa.

-...

-Non digo iso, non te revires. Sempre fuches boa persoa no fondo e non lle tiñas medo ao traballo. Algo de preguiza si, pero botar a sesta e andar por aí non é pecado ningún. Digan o que digan. Hai xente que dorme por necesidade, non por vicio. O de beber era o de menos. Que vicios temos todos e o viño da casa non fai mal. E se algunha vez se che ía a man, pois que se lle vai facer. Unhas persoas teñen uns vicios e outras... Pero malicia, ter non a tiñas. Zoupabas en min... pois porque che daba por aí.

-...

-¡Eu darlle ao viño?! ¡O viño da Eucaristía non conta! Ademais, é algo sagrado como para andar dicindo esas cousas.

-...

-¡E como vou saber eu se comungaba ou non o rapaz que quixo cobrar o cheque de Deus!

-...

-Eu dígoche que é un rapaz novo. Vinteún anos nada máis e xa ten unha pena de sete anos de cárcere agardando por el. Vidiña... E, ¿non habería ninguén que tornase del?, digo eu. Foi en Hobart, en Indiana de Estados Unidos, do outro lado do mar. El disque chegou ao banco e presentou un cheque asinado por Rei Salvador, Rei de Reis, Deus de Deus, Servo... ¡vaia polas ánimas! ¡e sabía as ladáñas enteiras! Comungar non sei se comungaba pero á misa ía que cho sei eu de boa man.

-...

-Ai, oh, agora con iso de Internet sábese todo. Todo canto queiras. Xa non son os teus tempos. Agora o mundo vai pola nova. Que lista é a xente agora e non parvos como eramos nós. Son listos coma allos. Claro que... eu dígoche unha cousa, valer, iso do ordenador vale para traballar e para o que queiras pero, así e todo, para todo non vale. Compañía non fai. Ai, canto gusto me dá falar así contigo. Non sabes que gusto me dá. Váleme a vida terte aquí á miña beira, e veña lerias, e veña contos.

-...

-Mira. Non imos falar desas cousas. O chovido, chovido está e non hai volta de folla por máis que lle falemos. Pasou e listo. Agora que se lle vai facer. Déixao ir. Déixao ir. Nunca nada me díxeches e nunca nada che dixen así que non hai por que remexer niso. ¡Non tornes así os ollos que aínda has perder a vista! Xa non estamos para moitos malabarismos. Agora hai que coidarse. Dino na televisión.

-...

-¡E, se ti non dis nada, eu poño a televisión onde me peta a min! Así escoito á xente que fala e que di e que tumba e que dálle. ¡Faiche unha compañía boa! E ti, moito rosmar, pero ben que atendes que cho miro eu nos ollos. Arregalalos que dá gusto.

-...

-¿Sabes que detiveron a un rapaz en Estados Unidos porque tratou de cobrar un cheque asinado por Deus? Vino eu na televisión. Disque eran cartos que lle regalara o seu pai. E, aínda tiña razón, que fora o seu pai quen llos dera. O seu e máis o de todos, digo eu, a ver por que había cobrar el só.

-...

-¡E dálle! Non me mires con eses ollos que non quero falar diso. Co ben que estamos aquí nolos dous. Valémonos de marabilla. E disque lle dixo o policía ao rapaz “escoitara que Deus daba a vida eterna, pero é a primeira vez que oio que tamén dá efectivo”. Aínda tivo chispa o axente. ¿Deus pagará en reais, en pesetas ou en euros? Supoño que terá de todo. Moeda miúda tamén. ¿A min canto me dará? ¿E a ti? ¡Quen o soubera! ¡Outro galo cantaríala! A pensión iámola levar doutra maneira que cho digo eu.

Catrocentos euriños do teu e máis do meu non dan abondo de si para as medicinas e a luz e a bombona e a auga e a calefacción e o alugueiro e o pan. ¿E se cobramos un cheque por adiantado? Explicámosllo ao do banco e dicímoslle que é como adianto pola eternidade... ¡Para que se quererán cartos despois! Pero eu non lle poño que o asine Deus, que o asine a Virxe do Rosario que lle teño máis fe e coñéceme mellor.

-...

-Algo para as misas haberá que deixar pero, así e todo. ¿Pedíranos a paga San Pedro nada máis entrar xa pola porta do ceo? ¿E os da contributiva irán antes ou despois para o paraíso? A nós dános o mesmo. Con tal de que nos deixen ir xuntos...

-...

-Vaia, oh, agora che dá por esas. Sesenta e tres anos xuntos e vesme agora con que se te vou aturar no outro lado. ¡E que remedio nos queda! Non poñas esa cara, oh, o de que ata que a morte nos separe non é máis ca unha maneira de falar. A morte non nos ha separar. Cando eu marche vés comigo e listo. ¡Vas quedar ti aquí con eses ollos arregalados cara á televisión e vendo medrar as teas de araña! Deus nos colla confesados. Xa o teño todo pensado. En canto me veña unha volta, abro a chave do gas e acabouse. Vas quedar ti aquí sufrindo como un animalíño. ¡Ata cos bechos se ten máis misericordia! E vés para onda eu vaia. Que se te aturei na vida tamén te hei aturar na morte.

-...

-Non. Xúrocho. Aquí non has quedar. ¡Se non te vales nin para te erguer da cadeira de rodas e ir para a cama! ¡Se xa non podes nin pedir un vaso de auga! ¿Quen ha mirar por ti? ¿A quen has chamar? ¡Non temos quen nos valla agora para canto máis!

-...

-Non me mires con eses ollos. Xúrocho. Xa sei que pensas que me hei arrepentir no último momento por medo a ir ao inferno. Pero non hai inferno que valla, nin pecados, nin mandamentos, nin nada de nada. Aquí non te deixo, no abandono absoluto, como un canciño. Lévote comigo. Levareite comigo para onde eu vaia. Sexa o ceo ou o inferno.

-...

-¿E pensas que no último día me hei acordar dos paus que me deches durante cincuenta anos? Que me hei acordar... Déixao ir, xa che dixen que non quero falar máis diso. Co gusto que me dá agora terte así comigo, como un bebé, sen dicir nin chío. Nin berros, nin labazadas, nin ameazas. ¡A paz que non tivemos en sesenta e tres anos veunos toda xunta! ¡Coa compañía que ti me fas! Aquí, os dous soños, sen ninguén que mire por nós ou que entre ou que saia. É como mocear outra vez de novos. Como volver empezar.

-...

-Tes a razón toda, o demo non me leve. Bo sufrimento é isto para ti. Aturar os meus ollos durante estes dez anos debe ser a máis grande penitencia que nunca soñaches. ¡Ai a culpa! ¡Ai a culpa! ¡Quen cho había dicir cando me dabas! ¡Se esa cadeira de rodas puidese con tanta culpa! E non tes máis que medo, máis que medo que te deixe aquí. Ah, ah, ah. Aínda é de risa. Que, ao final, sexa eu quen te mate a ti ¡quen nolo había de dicir! ¡E que te mate por paixón nada máis! Heite levar comigo. Aquí non quedas, ben o sabe Deus e maila Virxe do Rosario. Aínda que logo digan na televisión que somos un caso máis de violencia, que te matei por.... Aínda que logo digan. ¡Que saberán os da televisión! ¡que saberán eles de nosoutros!

-...

- Veña, oh, morra o conto. Falemos doutra cousa, ¿díxenche que detiveron a un rapaz en Estados Unidos porque tratou de cobrar un cheque asinado por Deus?

-...

-Vaia, tres veces xa, é que non vin nada máis na televisión e como da casa non saímos e aquí non vén ninguén pois...

-...

-¡Cobrar un cheque de Deus! Ri, oh, que ben paga a pena. ¿E sabes o mellor de todo? Que nos billetes de dólar en Estados Unidos poñen aquilo de *Ingodgüitrast*, ou sexa, Confiamos en Deus. Repetírono varias veces na televisión. Non ía desencamiñado de todo o cativo aquel... ¡e disque tamén se lle revirou ao policía cando o quixo deter!

¡Non se había revirar! ¡Se levaba un cheque asinado por Deus el querería cobralo! ¿ou non?

-...

-¡Aí quería chegar eu! ¡Aí quería chegar eu! ¡E se eles confían en Deus por que non habemos confiar nós! A ver, dime, ¿por que non habemos confiar nós en Deus?